Ч. 100 Пятниця 6 (18) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Що дальше?

VII.

Як звістно, була в проґрамі, виголошеній пос. Романчуком в соймі дня 25 падолиста також точка, в котрій говорить ся о вірности Русинів для католицкої церкви. Ся точка дуже не сподобалась була москвофілам та радикалам і они стали доказувати, що на сю точку не можуть згодити ся анї Русини на Україні, анї значна часть буковиньских Русинів. Анї одні, анї другі не хотіли зрозуміти того, що ту проґраму поставлено специяльно для галицких Русинів, жиючих преці в Австриї а не в Росиї і що ся точка проґрами обовязує Русинів католиків; а не хотіли они того признавати для того, що взагалі були противні цілій акциї політичній, розпочатій народною партиєю. Показало ся однакож, що анї Русини в Росиї, сьвідомі свого інтересу народного, анї Русини на Буковинї, з виїмкою хиба тамошних москвофілів, не були зовсім противні сій точці проґрами. На згаданих вже повисше зборах з дня 15 марта 1891 р. заявив пос. Романчук виразно: „Ту проґраму зрозуміла Буковина і Україна так, що она має приєднати князів церкви для народної справи“.

І дійстно так було. Що буковиньскі Русини були того погляду, не потребуємо того доказувати, але що-до Русинів в Росиї то мусимо сказати, що виступленє пос. Романчука в соймі і проголошенє єго проґрами викликало між ними справдішну радість і одушевленє, бо они почули були тогди, що житє цілого народу руского в єго етноґрафічних границях відозвало ся перший раз голоснїйше — в Галичині, в Австриї. Що було дійстно таке одушевленє щире, може посьвідчити сам пос. Романчук не лиш наведеними повисше словами, але й адресою признаня та подяки за своє виступленє, підписаною кількасот виднїйшими людьми. Та й не дивота. Люди розумні і розважні, щирі патріоти, не возьмуть того за зле, коли в народі, поділенім на кілька віроісповідань, часть того народу, хоч би иншого віроісповіданя, трудить ся щиро для цілого народу, не зрікаючись обовязків свого віроісповіданя. То єсть та свобода совісти, за котрою в теориї так дуже горлають неодні радикали, не признаючи єї в практиці. Преці все одно, коли хтось зробить щось доброго для свого народу, чи він буде сего чи того віроісповіданя. Ніяке віроісповіданє не заказує служити свому народови добрими ділами.

Тим часом що стало ся? Пос. Романчук, ні з сего, ні з того, може хиба лиш для красних очий п. Маркова або когось иншого, робить новий скок в своїй політиці і покидає сю точку проґрами, проголошеної таки ним самим, а в проґрамі своїй, зладженій для з'їзду мужів довіря з дня 19 марта вставляє вже замість неї „віру батьків наших“ — нехай собі вже кождий толкує, як хто хоче, що оно таке тота віра батьків наших. Чи в такім поступованю єсть льоґіка, чи єсть консеквенция і оглядність політична? Чи такою має бути дорога, по котрій мають тепер Русини поступати?

Преці сам пос. Романчук сказав, що Буковина і Україна зрозуміли ту проґраму (первістну) так, що она має приєднати князів церкви для народної справи. Русини на Буковині і Україні, хоч иншого віроісповіданя, годили ся на то, щоби приєднати князів церкви для народного діла. Що-ж осягнув пос. Романчук своїм новим скоком? Не приєднав тих, котрих хотів приєднати новою зміною, а відопхнув тих, котрих був позискав для народного діла. Не кажемо тим, щоби наші князї церкви, а з ними й духовеньство наше відступили вже по сім новім скоку в політиці пос. Романчука рішучо від народного діла; ні, але они мусять відступити від роботи тих, що задумали іти дорогою, вказаною пос. Романчуком, иншими словами пос. Романчук своєю незручною тактикою політичною розбив народну партию, бо відділив від неї князїв церкви і духовеньство. Робив згоду, а зробив незгоду, хотів консолідациї, а довів до десорґанїзациї. Як тогди викликав радість і одушевленє, так тепер викликав жаль і сум, а замість адреси дістав вже мабуть протести.

Ідїм же дальше. На своїм справозданю посольскім в Бобреччині зробив пос. Романчук знов новий, ще инший скок в своїй політиці. Вся та політика, яку він вів доси, стала ся для него нараз — нулею; він видвигнув політику принципіяльну. Що то за політика, ми вже раз при нагоді пояснили і не хочемо тут повтаряти ся; але не можемо не зробити тут ще кілька заміток. Не вже-ж аж до сеї пори не мали Русини, взглядно партия народна та верховодячі в ній люди ніяких принципів в своїй політиці? Коли так, то чому-ж головний проводир партиї не взяв ся ранше і заздалегідь учити єї принципіяльної політики і длячого

---

25)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

Розуміє ся, Гусаковский не звів тілько осіб, бажаючих єго побачити. В Варшаві справді було душно і горячо о тій порі року; отже скористав з тих сьвят, полагодив совістно (се був єго звичай) всї орудки, о які єго просили, вислав завчасу отвертий лист до Розпшицкого, де просив о висланє брички до поїзду, і в день перед сьвятами поїздом передполудневим виїхав в дорогу, обтяжений, як завсігди, пачками і клупками.

Вже смеркало, коли станув на місци. В лесиньскім двірку горіло сьвітло. Почувши туркіт вийшли на привитанє пані Казимира, пані Фльора і мама Бальска.

— Дістали ви тої мори? — повитала єго господиня.

— Дістав.

— Такої самої барви?

— Здає ся.

— А не стовкла ся по дорозї лямпа? — запитала витаючись пані Фльора.

— Будьте спокійні.

— Не забули ви про мої капсулки?

— Ні, ні, що се, чи ваше здоровлє погіршило ся?

— Гірше менї троха.

Вели єго до сальону.

— Побачите Зосю, — говорила пані Казя — я нарочно не позволила їй виїхати на стацию, анї явити ся на ґанку, щоби на вас зробила вражінє, нічим иншим не помішане, і щоби ви оцінили єї красу.... Не спізнаєте єї....

Зося стояла на порозї в отворених дверях.

— Добрий вечір! добрий вечір! — витала Гусаковского, котрий окружений женщинами ішов помалу коритарем.

Вкінци прийшли всї до сальонику, осьвітленого кількома лямпами.

Зося приготовлена на то, що Гусаковский буде оглядати єї нову туалету, подавши єму на привитанє руку, станула в ожидаючій позициї з усьміхом на устах.

— Ну, щож, добре менї? — кликнула весело, покидаючи по коротенькій хвилині свою вимушену поставу на показ.

— Алеж справді.... — ледви вимавляв здивований Гусаковский.

Пані Казимира і пані Фльора, горді з гарної сестрички, слідили, яке на нїм зробила вражінє.

— На довго ви приїхали? — спитала єго Зося.

— На два дні.

— Що? на два дні? Ох! якіж ви недобрі! Пригадала собі щось зараз:

— Алеж ви голодні! Прошу за мною.

Пішла до столової комнати.

— Пожди: — закликала пані Казимира — нехай же нам пан Гусаковский скаже свою думку.

— Буде на то досить часу.

Щезла за порогом.

Пані Казимира підійшла до Гусаковского.

— Ну! і щож?

— Я справді і не думав.... І се та сама Зося, що я привіз ту тому кілька тиждив....

— Та сама.... Красавиця, скажіть самі.

Що то значить для женщини сукня стрійна „долиця“, особливо перша сукня, котра, як барвні крила заміняють куклу на мотиля, робить чудо з пенсионарки, переміняючи єї в женщину.

Підчас коли она заходила ся, наповняючи єму тарелї, він приглядав ся їй з усьміхом.

— Ой! — каже — не оглядайте мене.

— Ні — говорив він, мов не до неї — то не Зося. То не може бути.

— Правду кажеш — замітив Розпшицкий — то вже по правді і поправу панна Софія.

— Але-ж їджте — накликувала єго до порядку Зося, що стояла при єго кріслї.

Він сказав, що не зачне їсти, доки она не сяде супротив него, щоби міг єї докладно видіти, коли тілько схоче.

— Добре — відповіла — лиш возьміть ся раз до тих котлетів.

Заняла місце при столї і дбала лиш про те, щоби тарелї Гусаковского не були порожнї. Але они не скоро ставали порожнї. Гусаковский був занадто перенятий вражінями. Перший раз спостеріг єї правдиву красу, котру доси бачив лиш по увагах мами Бальскої і

з наукою о нїй не виступив перед людий, котрі би скорше могли єї поняти, а поїхав з викладом о нїй аж перед людий, для котрих она труднїйша до зрозуміня, на збори, зложені коли вже не виключно, то дуже переважно з самих селян? Може бути, що пос. Романчук аж в Бобреччинї — як сказав „Галичанин“ — під впливом тамошного сьвіжого воздуха прийшов до переконаня, що для партиї народної треба полїтики принципіяльної; ми однакож видимо в сій єго принципіяльній полїтицї не що иншого, лиш новий скок полїтичний, котрим він задумав був ратувати себе і свою партию з тої матнї, в яку загнав і себе і єї давнїйшими своїми скоками. Полїтика принципіяльна — то не була нїяка полїтика, то було лиш приготовлене до дальших двох найбільших скоків до „помиреня партий“ і до „відпорного становища“.

Але скаже хтось може: Пос. Романчук видїв, що для Русинів, значить ся, для народної партиї, нема вже иншого виходу, як лиш полїтика „відпорного становища“, се-б то полїтика опозициї; до того треба було сполученя всїх партий, а то знов вимагало деяких уступок. Нї, скажемо на то; після нашого найглубшого, впрочім зовсїм неміродайного переконаня, пос. Романчук не видїв нїчого, бо він не видїв дальше, як від одного скоку полїтичного до другого, а то як раз зменшає єго вину за всї переверти в єго полїтицї. Але нехай би й так, нехай би й видїв, то міг прецї так само знати і розуміти, що всїх людий на сьвітї, які би они не були, сполучає завсїгди, і то нераз сильнїйше, як всяке споріднене або якась найщирійша дружба — спільний інтерес. Москвофіли та радикали вели й без полїтики пос. Романчука опозицию против правительства, они будуть вести єї і дальше без тої полїтики. Коли отже народна партия хотїла опозициї, то мала вже готових до неї союзників; не треба було аж акциї примиреня, щоби тих союзників знайти. Досить було лиш довести партию народну або хоч би лиш часть єї до опозициї, а тогди всї три партиї — коли вже комусь забагаєсь конче зачисляти і москвофілів до руских партий — були би сполучили ся в тій опозициї, бо она була би тогди спільним їх інтересом.

Полїтично взявши акция примиреня не могла мати нїякої звязи з полїтикою „відпорного становища“ або з полїтикою опозициї народної партиї. Якаж могла бути инша цїль тої акциї? Може помирене партий? Не вже-ж пос. Романчук задумав був помирити тих, що розкидають межи народом брошури против требів церковних з тими, що з тих требів жиють, або тих, котрі всему сьвітови голосять, що нарід руский жиє і жити буде з тими, котрі кажуть, що нема народу руского на сьвітї, єсть лиш один нарід московский від Карпат до Камчатки? — Майже на то виходить, що така була цїль акциї примиреня, бодай на зверх, бо пос. Романчук зробив знову один, і то вже величезний, скок в своїй полїтицї. Той сам чоловік, що ще недавно заінавґурував полїтику принципіяльну, показав сам на собі, що нїби то в полїтицї не конче треба держати ся принципів. Знаючи, що акция примиреня вимагає уступок одної сторони або другої, а міркуючи, що гора не прийде до Магомета, лиш Магомет мусить іти до гори, зробив як той Магомет і покидаючи з легким серцем принципи своєї партиї — скочив в акцию примиреня.

Справи краєві.

(Позичковий фонд на будову народних шкіл в сельских громадах).

На послїдній сесиї Сойм краєвий признaчив до фонду позичкового для громад сельских на будову шкіл ефекти, вилучені з фонду шкільного на суму 68.035 зр. 80 кр. Той фонд позичковий установлений ще 1892 року.

Край обовязав ся платити за то фондови шкільному аж до 1912 р. (до того року має істнувати фонд позичковий) що року таку суму, яку що року в хвили вилученя приносили титулом відсотків ті ефекти, вилучені з фонду шкільного, а прилучені до фонду позичкового, а кромі того відсотки по 4 проц. річно від готівки. Заразом край поручив, що з розвязанєм фонду позичкового на будову шкіл дня 1 сїчня 1893 будуть з фонду позичкового, а коли би єго було за мало, з фонду краєвого звернені фондови шкільному такі самі ефекти, які були вилучені, або їх вартість в готівцї після курсу в дни вилученя, а також вся позичена готівка.

Найв. постановою з 27 цьвітня с. р. Є. В. Цїсар дав санкцию тій ухвалї соймовій. Отже тепер фонд позичковий на будову шкіл в сельских громадах буде виносити разом з сумою признaченою на ту цїль в року 1892, около 296.728 зр.

Тим фондом по воли Сойму завідує кр. Рада шкільна, а що позички не опроцентовані, то фонд сей може дуже причинити ся до розвою народного шкільництва, бо біднїйші громади будуть могли поставити собі школи, котрих там доси не було.

Переглад полїтичний.

Найдост. Архікн. Кароль Людвик приїде дня 4 червня с. р. до Львова, щоби в слїдуючий день 5 червня в імени Є. Вел. Цїсаря, Вселаскавійшого Протектора вистави, відкрити виставу краєву. Найдост. Архікн. мав первістно приїхати скорше і відкрити виставу вже 31 с. м., але позаяк в Найдост. Родинї Цїсарскій припадають на конець сего місяця весїльні торжества, то приїзд мусїв опізнити ся. Найдост. Архікнязь замешкає в палатї Намістниківскій і перебуде в нашім містї через 5, 6 і 7 червня. Приїзд Найдост. Архікнязя наступить дня 4 червня о 3 год. по полудни, а відкрите вистави відбуде ся дня 5 о 11 год. рано.

В Палатї послів вела ся вчера дебата над етатом мінїстерства рільництва. Пос. Теклї домагав ся заведеня спілок господарских і господарств рентових. Пос. Гомпеш домагав ся реґуляциї галицких рік.

До Pol. Corr. доносять з Софії, що в правительственних кругах болгарских не знають о тім нїчого, будьто би родина кн. Фердинанда старала ся о то, щоби межи Росиєю а Болгариєю довести до порозуміня. В кругах уважають се за річ дуже неімовірну та доказують, що Болгариї добре й без заграничного впливу.

Новинки.

Львів дня 17 мая.

— **Донька Найд. Архикнязя** Леопольда Сальватора одержала вчера при хрестї імена: Мар-

---

панни Казимири. Але-ж бо й перший то раз була така гарна.

Як рами до образу, так їй було потрібно сеї синьої сукнї, котра показувала докладно єї гарну стать, підносила білість шиї і ясність густого волося. Молоденька була то весна — з личком, повним барв сьвіжих і делїкатних, котрі мінили ся в усьміхах, дивно ясних і поглядах, дивно отвертих. Все-ж таки в тій молодости не було нїчого, сказати-б, мотильного, нїчого легкодушного, збитошного, нїчого, що вказувало би на пів-дитячу своволю; численні усьміхи не зганяли якоїсь погідної поваги з єї білого чола, а чарівні єї рухи були більше спокійні, як нагальні.

Втома і блїдість, що привезла з собою на село, щезли зовсїм під впливом сельского сонця і сельского воздуха, личко виповнило ся до чистих лїний овалю, а сьвіжі румянцї зацвили на них рожами.

Говорили нинї лиш про неї. А она сидїла з міною зрезиґнованою, сказавши, що чує ся куклою восковою, виставленою в вікнї фризиєра. Однак пильно зважала на таріль Гусаковского.

Вкінци і він звернув увагу на свій таріль.

— Але-ж бійте ся Бога! та я не вовк зголоднїлий! — запротестував.

Тодї наляла єму гербати.

І то суть ті самі рученята, котрі слїдив тілько разів, коли на папери виписували мудрі зрівнаня всяких степенів з богато незнаними! Аж нинї побачив, що то суть гарні рученята жіночі з білою, делїкатною шкіркою, з рожевими долонями і рожевими пальчиками.

Справдї нинїшний день, то день самих винаходів!

У него збільшилось поважане до панї Казимири, котра те все передвидїла і заповіла. Очевидно, що перед таким диямантиком цїлий сьвіт отвором. Міліонери, ґрафи.... справдї се не родинна гордість говорила тодї устами сестри і не слїпа прихильність клала дуги перед очи, — то проворний розум жіночий, що перевертів ті субтельности і може крізь вузку дїрочку, але добре бачить.

Як мати і сестри, так і він був гордий з Зосї і брав живу участь в тих веселих, півповажних, півгумористичних ворожбах, котрі виповідано легко, так як легко ставить ся будинки з карт.

Однак, коли найшов ся на горі в своїй комнатї, не міг дальше тїшити ся, мов би веселість оставив там серед людий. Якийсь смуток, не знати звідки повіваючий, добирав ся до него та затоплював єго ясні думки.

Чи склало ся що таке, з чого би можна сумувати? Се-ж єго вихованиця, над котрою працював цїлі роки, замінила ся на женщину таку гарненьку, таку добру, таку миленьку. З того тілько потїха.... Ог вступає в нове житє; чи-ж не сьвітить їй від порога сонце найяснїйших надій, найгарнїйших мрій?

Глянув крізь отворене вікно на город, що потопав у тїни.... Пригадала ся єму вчерашна Зося, давна Зося, дитина, мала дївчинка, котру підсаджував, щоби урвала вишнї з дерева, з котрою укладав зільники трав лесиньских і перерабляв вакацийні завданя...

В тім новім сьвітлім житю, котрого поріг переступила, в отсїй гарній сукенцї синїй, не буде їй Гусаковский так потрібним, як доси, так пожиточним, як доси. Ой нї!...

Єго роля скінчила ся, скінчила ся перед місяцем разом з золотим медалем.... Але аж нинї то почув. Ох! та сукенка синя; она то кидає тїнь поміж Гусаковского а Зосю, котрих днї сплїтали ся разом так тихо, так добре, она то забирає єму цїль до житя, такого сїрого, такого невдалого....

IV.

На другий день зараз по снїданю Зося порадила Гусаковскому перейти ся з нею по городї.

— Купили ви менї бавовни? — спитала єго, коли були самі.

— От єсть — відповів, видобуваючи з кишенї пачку, завинену в синїй папір.

— Знаєте, я взяла ся до робітки.... нїколи не мала часу заняти ся сею дрібною працею ручною....

— І щож ви порабляєте, панї?

Она усьміхнула ся: — Панї!

Єму самому було ще перед місяцем сьмішно, коли панї Казимира звернула єго увагу на невідповідне „ти-канє“. Але нинї здає ся то єму зовсїм звичайним.

— Атже — каже — тепер я не відважив би ся так говорити, як давнїйше.

— Ой, пане Гусаковский, тілько прошу не жартувати собі з мене.

— Алеж я справдї не жартую!

Глянула на него.

— Ви нинї якісь-такі смутні. Чи вам що лучило ся?

— Борони Боже. Отже та робітка....

— То буде сервета. Подумайте, величава сервета, що буде складати ся з колїсцят, дуже гарних колїсцят, і они будуть злучені з собою малими павуками і то прекрасними павуками.

— І чому я маю так дуже в тайнї держати ту бавовну?

— Тепер вам не можу сказати, дізнаєте ся в своїм часї. А тимчасом се тайна. Мусите додержати тайни....

— Дуже добре.

ґарита Райнерия Мария Антоніна Блянка Леопольдина Беатрича Анна Йосифа Рафаеля Михайлина Станислава Іґнатия Аліция Цецилія. Хрестною матірю була Є. Вис. велика княгиня тосканьска Мария Антоніна; заступницею єї Є. Вис. Аліция княжна Бурбон; а хрестним батьком був Єго ц. і к. Високість Найд. Архикнязь Райнер. Хрест відбув ся в львівскій катедрі латиньскій.

— **Конкурси.** Дирекция почт оголошує конкурси: на посаду контрольора при уряді почтовім в Підволочисках і на посаду контрольора касового при уряді в Бялій; на посаду експедиента почтового в Руді повіта жидачівского з платнею 550 зр. річно і на таку-ж посаду в Липі пов. добромильского з річною платнею 370 зр. Подання треба вносити до 30 мая.

— **Вчерашний концерт на честь Т. Шевченка** у Львові був одною з найгарнїйших манїфестаций народних. Саля „Народного Дому" була повна людий з інтеліґенциї; богато осіб приїхало з провінциї. Вступну гарну промову мав редактор Ів. Белей, почім слїдували хори, добра деклямация п-и Тишиньскої і прегарні сольо-сьпіви п-и С. Крушельницкої та п. Мишуги, за що ті солїсти одержали від тов. „Боян" лаврові вінки. Хори „Бояна" під управою адвоката дра С. Федака, котрий щиро занимає ся „Бояном", випали дуже добре; знати було, що сьпіваки попрацювали немало, заким вступили на естраду концертову. Народні пісні, гармонізовані Лисенком, мабуть нїхто ще не сьпівав так гарно, з таким чутєм і прецизиєю, як вчера відсьпівала їх п-а Крушельницка, до народних пісень сьпівачка єдина. Мишуга сьпівав дві наші пісні народні, гармонізовані Монюшком, а коли публика безнастанно плескала, засьпівав ще пісню з давного свого репертуару: „Помарніла наша доля". На фортепянї супроводив сьпіваков п. Ярецкий, директор оркестри львівского театру. Словом, враженє з концерту, на котрий прийшло також богато привітних телеграм, було велике, а публика на відході сьпівала з одушевленєм „Ще не вмерла Україна!"

— **Іспити** з ручних робіт жіночих в учит. семинариї мужеский в Станіславові зачнуть ся 19 червня с. р. Кандидатки мусять до 12 червня предложити: метрику (що скінчили 18 літ житя), сьвідоцтво здоровля, моральности, остатне шкільне і коротеньку житєпись.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради пов. в Товмачи з групи громад сельских відбуде ся дня 25 червня с. р.

— **Марш „Зорі"** на фортепян присьвячений товариству руских ремісників „Зорі", уложив Іван Костаньский, капельмайстер „Гармонії" міскої у Львові. Під таким заголовком вийшов з заведеня літоґрафічного п. Андрея Андрейчина у Львові новий твір музичний накладом товариства „Зоря". Марш сей уложений на мотивах руских пісень, а знатоки висказують ся о нїм похвально. Технїчне виконанє хороше, як взагалї всї роботи виконані в робітни п. Андрейчука. Сторона титулова сего маршу виконана як не можна лучше.— Хто пришле на фонд будови дому для „Зорі" 1 зр., дістане сей марш gratis і з оплатою почтовою, на скілько стане накладу. — Марш сей можна дістати у голови товариства „Зоря" п. Василя Нагірного і в книгарни Ставропигійскій.

— **Загальна вистава краєва.** Тому рік комітет вистави думав, що на виставі буде всего лиш 50 будівель, тимчасом нині є їх уже 122, а се число ще певно зросте. З того около 50 будинків поставив комітет, а прочі приватні особи. Дирекция вибудувала палату штуки, будинок промисловий, павільони дениикарства, почти і телеґрафу, університетский, шкільний, павільон Видїлу краєвого, салю концертову, доми на машини, кітли, вежу водну, дім рільництва, павільон дрібних моторів, боїско ґімнастичне і помпіерске, павільон лїсництва і ловецтва, церков, дзвіницю, кілька хат сельских, двір шляхоцкий, акварию, павільон архітектури, Матейки, Стахевича (Величка), праці жінок, стражницю огневу, 6 стаєнь для коний, кухнї, ґардероби, павільони для оркестри, фонтанни і маґазини. Відтак є богато приватних павільонів, між ними і руский в формі руского двора. Всї будинки відповідно обезпечені. Вже тепер варто подивити ся на ті ріжнорідні будинки, не входячи в їх середину. Мов якесь місточко з чудесними будинками виросло з землї на пустих давнїйше горбах. Львів цїлий відновлює ся на час вистави. Рух буде певно величезний.

— **Рух по читальнях.** Дня 4 лютого с. р. відбули ся перші загальні збори завязаної перед роком читальні „Просьвіти" в Будзанові. Вечером зібрали ся численно в гарно пристроєній комнаті читальні запрошені гості і члени товариства. З місцевої інтеліґенциї явили ся о. Чемериньский з родиною, судя Осип Кульчицкий, п. Харкович і п. Крижановский. Сусїдні читальні з Вербівця, Кобиловолок, Романівки і Могильниці запрошені видїлом вислали численних делеґатів. Тілько читальня Звиняцка, хотяй запрошена, не вислала своїх делеґатів. О. Чемериньский і голова уступаючого видїлу, щирим і теплим словом повитали зібраних, та предложили зборам, аби на час обрад запросити судю п. Кульчицкого на предсїдателя, що принято одноголосно. На секретаря запросив предсїдатель п. Крижановского. Дальше здавав справу Михайло Медвідь, душа читальнї, з каси. Доходу було 35 зр. 35 кр., розходу 32 зр. 48 кр. а. в. В заступництві бібліотекаря здавав справу о. Чемериньский о станї бібліотеки. Підніс великі заслуги около читальнї судї Кульчицкого і Медведя. Читальня мала 67 членів, получала правильно часописи: Дїло, Посланника і Народну Часопись, книжки „Просьвіти" в трох примірниках; бібліотека мала 101 книжок. При тім вичислив справоздавець всїх тих, що пожертвували книжки до бібліотеки. — По короткій нарадї вибрано новий видїл: о. Чемериньский голова, Захарко Гнатишин заступник голови, Мих. Медвідь скарбник, Мартин Юрчишин бібліотекар, Дмитро Кобильник писар, а Семко Кобильник і Шкрибайло заступники.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 17 мая. В палатї послів викликала опозиция різку дебату з причини мнимого закупна двох часописий правительством в тій цїли, щоби впливати на публичне мнїнє. Мінїстри відповіли, що то неправда, і що слїдство судове то викаже. Президент мінїстрів Векерле сказав, що не купив доси нїякої часописи, але закупить, коли покажесь до того потреба полїтична.

Мостар 17 мая. Найдост. Архікн. Альбрехт поїхав до Метковича а з відси до устя Наренти, звідки знов па корабли „Ґрайф" поїде вздовж дальматиньского побережа.

Ґмунден 17 мая. Приїхала тут даньска королева Люйза.

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6 58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2 48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

— Нікому анї словечка! Анї моїй мамі, анї ви своїй мамі....

— Розумію.

Станули над берегом ставу.

— Маєте охоту переїхати ся троха?

— А ви, пані?

— Все та сама істория! Як горячо!

— Справдї, ви втомились би занадто.

— Я не томлю ся.

— Отже?

— Отже.... сїдайте.

Вступив в човен. На днї було троха води.

— Возьміть черпак в руку, — комендирувала дальше — вичерпайте воду.

— А ви? — спитав, побачивши, що она збирає ся відходити.

— Я верну сейчас.

Гусаковский вичерпав докладно воду з човна. Коли скінчив сю працю, Зося з великим соломяним капелюхом явила ся над ставом.

— От маєте — сказала, подаючи капелюх.

— Алеж.... панно Софіє....

— То Кароля, але він має їх кілька. Не буде вас так смалити сонце.

Виплили на середину ставу.

— Не повірите, яка я чую ся сильна. То весловане виробило в менї геркулесову силу; спершу діставала я міхурі на руках від весла, а тепер все йде дуже добре.

Обїхали кілька разів став довкола, розбиваючи листє, що пливало по поверхни води. Білі лелії, що цвили над водою, тремтїли від зворушених филь.

Гусаковский не спускав очий з Зосї. Нинї була ще гарнїйша, як вчера, з тим веслом, сильно обнятим білими рученятами, з тими сильними румянцями на лици, — в тій своїй гарній суконцї; мов кусень живого неба пересувала ся по сїрій водї і зелени, що єї окружала. Добре було єму в тім човнї, на тій водї, в тім розпаленім воздусї. Зачинав здогадувати ся, що вчера помиляв ся в своїм почутю, — почутю чоловіка, котрий довший час причиняв ся до будови якогось дому, а єго на сам конець, коли ще лиш хоругову треба було вивісити, віддалили.

По вчерашнім смутку, котрий очивидно був лише фантастичним привидом лїтної ночи, віднаходив свою Зосю, давну Зосю, котра говорила до него як давнїйше, дивила ся, як давнїйше, і усьміхала ся, як давнїйше.

Та гарна синя сукня звернула тілько єго очи, ті доси темні очи, на красу вихованицї, на чисті черти єї личка, на єї погляд поважний, на єї усьмix солодкий, на єї дрібні рученята білі. Але она не змінила нїчого в тій дївчинї, нїчого в єї обходженю з Гусаковским.

Кожде слово Зосї, котрого тепер слухав з такою великою увагою, сьвідчило о єї довірю до него, о єї певній, тривкій прихильности. Перший раз прийшло єму на думку, що се ачей належні наслїдки єго довголїтних заслуг. Вчерашній смуток здав ся єму дивно негідним Зосї, котру чейже знав добре. Докоряв собі, чому то єму відразу не прийшло на думку; се довірє, в якім Зося зросла, а котре супроводило всї єї думки від хвилї, коли ще їх поправними словами не вміла висказати, не могло чейже згинути відразу, в однїй катастрофі, чи то щасливій, чи нещасливій.

Мимо такої розваги, котра так добре виполола вчера ґризоту, а нинї не мала сили знївечити радість, чув якесь блаженне вдоволенє чоловіка, котрий віднайшов дорогу згубу, пізнавши єї вартість аж тодї, коли глядав єї.

З сеї прогульки по ставі вернув спокійнїйший і погіднїйший.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.